

LUCIE WHITEHOUSE

EEN ANDERE
WAARHEID

De Fontein

I

De regen kwam met bakken uit de hemel, en hier op de snelweg, zonder beschutting, beukte de wind tegen Hannahs oude VW alsof die de auto van de weg probeerde te duwen. Onderweg naar Heathrow zag ze normaal gesproken het ene vliegtuig na het andere dalen, met nauwelijks een minuut ertussen, maar die avond was er geen sprake van regelmaat; soms duurde het wel twee of drie minuten voordat een paar nieuwe lichtbundels opdook tussen de donkere wolken. Ze greep het stuur steviger beet, keek in de achteruitkijkspiegel en nam de inhaalstrook.

Links van haar doemde de Holiday Inn op, een lelijke betonnen tand die zich aftekende tegen de lucht. Het groene neonbord was door het regengordijn niet meer dan een waas. Ze nam de afslag naar Terminal 3, en het gevoel van opwinding in haar binnenste nam toe. Hoewel ze nu getrouwd waren, vond ze het nog altijd spannend om hem op te halen. Het was niet nodig om hem op te halen; waarschijnlijk was het zelfs sneller als Mark een taxi nam naar de stad, vooral op een avond als deze, maar de rit, de aankomsthal, de mensen die zich verdrongen voor het hek – het deed hen allebei denken aan de tijd dat ze nog niet waren getrouwd, toen JFK en Heathrow de spullen waren waar veel van hun weekends om draaiden.

Zoals gewoonlijk waren de eerste twee verdiepingen van de parkeergarage vol. Met tegenzin nam ze de hellingbaan naar de derde verdieping, waar ze een plaatsje vond bij de betaalautoma-

ten. Toen ze na een snelle blik in de spiegel was uitgestapt, liep ze naar de liften.

Het was druk in de aankomsthal, zelfs voor een vrijdagavond. Onder het lage plafond stonden honderden mensen te wachten, een zee van bleke gezichten onder de felle tl-verlichting. Ze stonden drie of vier rijen dik bij de hekken, in het midden van de hal en voor de rij winkeltjes; de gebruikelijke verzameling chauffeurs met naambordjes, een groep backpackers in shorts en T-shirts die ze zouden vervloeken als ze eenmaal buiten waren, en een enorme familie van wel twintig of dertig personen, allemaal in traditionele Afrikaanse kledij, een explosie van kleuren en patronen.

Ze baande zich een weg naar de schermen en zag dat Marks toestel net was geland. Aangezien het nog wel vijftien of twintig minuten zou duren voordat hij naar buiten kwam, kocht ze een broodje bij Marks & Spencer en ging ze op een bankje aan de andere kant van de hal zitten. Eerder die dag was ze naar een delicatessenwinkel geweest om stokbrood en een uitstekende roquefort te kopen, het enige, met een glas wijn erbij, waar Mark na een avondvlucht altijd behoefte aan had, maar ze had te veel trek om daarop te wachten. Sinds de lunch had ze niets meer gegeten, want het sollicitatiegesprek met AVT Consultancy had veel langer geduurd dan ze had verwacht, en ze was pas na zevenen thuis geweest.

Vanaf het bankje keek ze naar de onregelmatige stroom mensen die door de automatische deuren naar buiten druppelde. Veel vluchten hadden vertraging. De passagiers die nu arriveerden kwamen uit Freetown, vermoedde ze, twee vluchten voor die van Mark, met anderhalf uur vertraging. Ze zag een slungelachtige, diep gebruide man in spijkerbroek en een kaki shirt zoekend naar de menigte kijken, en een jonge vrouw kwam met een blij gezicht achter het hek vandaan en rende in zijn armen. Ze kusten elkaar zo hartstochtelijk dat een oudere man die naast

haar zat afkeurend snoof. Er ging een scheut van verlangen door Hannah heen. *Kom op, Mark.*

Ze dacht terug aan alle keren dat ze hem aan de andere kant van de Atlantische Oceaan had opgewacht, voordat ze naar Londen waren verhuisd. Terminal 7 op JFK, van American Airlines, was een kale bedoening, zonder cafés of winkels om de tijd te doden, met alleen een kiosk, een koffietentje en een paar rijen harde plastic stoelen. Toen nam ze altijd een laptop mee voor het geval hij vertraging had, maar van werken was het nooit gekomen omdat ze elke keer dat de deuren opengingen haar hoofd optilde. Voor geen goud wilde ze het missen: het moment dat Mark haar zag en er een glimlach over zijn gezicht gleed. De eerste paar keer was zijn glimlach overgegaan in een komische grijns, alsof hij zich schaamde voor het tonen van zijn emoties, maar dat hield snel op en er kwam een vast patroon voor in de plaats: hij omhelsde haar zo onstuimig dat ze bang was dat haar ribben zouden breken, en dan namen ze een taxi naar haar appartement, waar ze direct het bed in doken. Na hun vrijpartij kleedden ze zich weer aan en liepen ze naar Westville in Tenth Street om hotdogs te eten.

De deuren gingen nu regelmatig open om een gestage stroom mensen door te laten. Sommigen praatten met een Amerikaans accent, dus dat waren waarschijnlijk medepassagiers van Mark; de passagiers van de vlucht ervoor en de vlucht erna kwamen uit Egypte en Marokko. Ze liep naar het hek om te gaan kijken. Een paar mannen in pak met lichtgewicht koffers, twee stellen, een gezin dat worstelde met een gevaarlijk hoge stapel bagage op een kar waarvan de wielen niet meewerkten. Een peuter die zijn vader eerder zag dan zijn moeder hem zag liet haar hand los en dribbelde op dikke beentjes onder het hek door naar hem toe, tot hilariteit van de wachtenden.

Na vijftig minuten was duidelijk dat er sprake moest zijn van oponthoud. Mark was bijna altijd een van de eersten die naar buiten kwamen, en deze keer had hij alleen zijn kleine

leren tas meegenomen, dus kon hij de bagageband overslaan. Misschien was hij iets vergeten in het toestel en teruggegaan om het te halen, of had de douane hem staande gehouden voor een routinecontrole. Ze schoof haar mouw omhoog en keek op haar horloge, een Rotary die haar moeder haar had gegeven toen ze ging studeren. Vijf over tien. Ze pakte haar BlackBerry om Mark te bellen, maar bedacht zich; het zou juist dat eerste moment bederven als ze hem nu belde. Ze zou nog tien minuten wachten en hem dan bellen, als het nodig was.

Om kwart over tien waren de laatste Amerikaanse accenten echter verdwenen en de meeste mensen die nu naar buiten kwamen spraken rap Spaans met elkaar. De enige andere persoon die net zo lang had gewacht als zij was een man van in de vijftig, die nu eindelijk zijn dochter kon begroeten. Hannah vroeg zich af of ze zich had vergist, maar nee, ze wist zeker dat Mark vrijdag had gezegd, de gewone tijd.

Ze belde hem, maar kreeg direct de voicemail, en ze hing op zonder een bericht in te spreken. Het was niets voor hem om een vlucht te missen, maar dat was misschien toch gebeurd. Misschien had hij zijn vlucht gemist en kwam hij nu met een latere. Dat had hij een keer eerder gedaan, toen hij vanuit Toronto terugkwam naar New York.

Nogmaals bekeek ze de schermen. Zijn vlucht stond er nu niet eens meer op. Wel zag ze nog twee andere vluchten uit New York; de ene was net geland, de andere was op komst. Als hij een van deze vluchten had genomen, zou hij haar bellen of een berichtje sturen zodra hij zijn telefoon weer aan kon zetten.

Er waren nu minder mensen, en ze vond een plaatsje bij het hek, pal voor de deuren – ‘het gouden plekje’, zoals Mark het noemde. Terwijl ze om de paar minuten op haar telefoon keek, bleef ze tot tien over elf wachten, bijna nog een heel uur. Toen het laatste groepje Amerikanen naar buiten was gekomen, belde ze hem en kreeg ze weer de voicemail.

Hannah begon ongerust te worden. Als hij een andere vlucht had genomen, waarom had hij haar dan niet gebeld? Stel nou dat er iets met het toestel was gebeurd? Ze belde hem nog een laatste keer en liep toen weg bij het hek, in de richting van de brandeur. De informatiebalie was in de vertrekhal, en het was veel sneller om de binnenplaats tussen de twee gebouwen over te steken dan het netwerk van tunnels en roltrappen te nemen.

De wind wervelde over de binnenplaats, zweepte de regen op in wolken die op scholen visjes leken, tilde ze op en smeede ze dan weer neer. De zware deur werd uit haar hand gerukt en sloeg achter haar dicht. Boven haar hoofd ploeterde een vliegtuig met bulderende motoren door de wolken. Hannah boog haar hoofd en rende.

De oversteek duurde niet langer dan dertig seconden, en toch streek ze natte haren uit haar gezicht toen ze weer binnen was. Vergeleken met de aankomsthal was de vertrekhal een oase van moderniteit, met goede verlichting en hoge plafonds, maar toen ze de balie van American Airlines had gevonden, de maatschappij waar Mark meestal mee vloog, trok de vrouw erachter net haar jasje aan.

‘Ik heb de computer al uitgezet,’ zei ze zonder op te kijken.

‘Ik wil alleen weten of mijn man vanavond op een van uw vluchten zat.’

‘O.’ Nu tilde ze haar hoofd op en haar gezicht klaarde op. ‘Dat had ik u toch niet kunnen vertellen, hè. Vertrouwelijke informatie.’

Zoals altijd ergerde Hannah zich aan dit soort kleingeestige bureaucratie. ‘Dat kunt u niet menen,’ zei ze. ‘Hij is mijn man.’

‘Het spijt me.’ De vrouw haalde haar schouders op, genoot zichtbaar van de kans om macht uit te oefenen, en Hannahs ergernis nam toe. Dat ze vlak bij de taxfreeshops werkte, was geen excuus voor de belachelijke hoeveelheid make-up die ze op haar gezicht had gesmeerd. Hoe oud was ze trouwens, onder dat doenmasker van foundation?

‘Hoor eens,’ zei Hannah, waarbij ze haar handen op de balie legde, ‘ik wil alleen weten of mijn man niets is overkomen. Kunt u me tenminste wel vertellen of er vanavond problemen zijn geweest met een van de vluchten uit New York?’

De vrouw zuchtte. ‘Nee, hoor,’ zei ze. ‘Vertragingen door de wind, maar dat is alles.’

‘Gelukkig.’

Hannah was al halverwege de hal voordat ze bedacht dat ze een plan moest maken. Nogmaals belde ze Mark. Nog steeds niets. Deze keer sprak ze een bericht in. ‘Hoi, met mij. Ik ben op Heathrow – waar ben jij? Ik kwam je ophalen, maar ik zie je nergens. Als je hier bent, bel dan even.’ Ze aarzelde. ‘Ik hoop dat alles in orde is. Bel me zodra je dit bericht hoort – ik ben ongerust.’ Ze lachte kort, om hem te laten weten dat ze wist dat ze overdreef. Mark liep niet in zeven sloten tegelijk, nooit, dus als er geen vliegtuigen waren verongelukt, dan hij ook niet.

Ze hing op en vroeg zich af wie ze kon bellen. Neesha, zijn assistente? Nee, het was al bijna halftwaalf. En als Neesha wist dat er problemen waren, zou ze zelf hebben gebeld. Hetzelfde gold voor David, zijn compagnon. Mark was deze keer in zijn eentje naar Amerika gegaan, dus was er niemand bij wie ze navraag kon doen. Als ze vanavond niets van hem hoorde, zou ze tot de volgende ochtend moeten wachten voordat ze mensen kon gaan bellen.

In de parkeergarage moest ze zich bedwingen om de automaat geen schop te geven. ‘Twaalf pond voor twee uurtjes?’ Haar stem zong rond in het lege hokje met de betaalautomaten.

De drukte op de M4 naar Londen was voorbij. De lichtmasten wierpen afzonderlijke poelen van licht op het asfalt voor haar. Op de fly-over bij Brentford kon ze naar binnen kijken in kantoren die tot maandag leeg zouden blijven. Ze zag de spookachtige vormen van bureaus en stoelen en computers, en opeens had ze het alarmerende idee dat ze een visioen van haar eigen carrière

zag – ver weg en weggestopt achter glas, zodat ze haar toekomst nog wel kon zien maar niet langer bereiken.

Toen ze Quarrendon Street in reed, vervloog haar laatste restje hoop. Als Mark eerder thuis was dan zij, wat zelden voorkwam, brandde er achter alle ramen licht maar vanavond was het huis nog net zo donker als zij het had achtergelaten.

Lynda, zijn hulp – hún hulp – was geweest en het huis rook naar boenwas. In de keuken haalde Hannah een fles wijn uit het rek. Ze schonk zichzelf een glas in en ging voor haar laptop zitten om haar mail te checken. Het kwam soms voor dat haar BlackBerry urenlang geen nieuwe berichten registreerde en dan opeens een hele reeks tegelijkertijd. Dat was nu niet het geval; de laatste mail, zowel op haar telefoon als op de computer, was er een van haar broer om te informeren hoe het sollicitatiegesprek was gegaan.

Ze ging naar *Contactpersonen*, klikte op Marks naam en begon te typen.

Hallo, grote afwezige. Ik vermoed dat je nog in een vliegtuig zit, of anders is er iets mis met je telefoon, dus probeer ik het via e-mail. Laat me weten wat er aan de hand is. Ik mis je; huis – en bed – is zo leeg zonder jou...

Ze nam een slok wijn – verrukkelijk; hij koos tafelwijn in een andere prijsklasse dan zij – ging staan en liep met het glas naar de openslaande deuren die uitkwamen op een tuin met een betegeld terras. Met een hand rond haar ogen om het licht uit de keuken af te schermen, kon ze de tegels zien en, aan het eind, de struiken en de Japanse kers. De wind had een chaos aangericht. Een van de houten stoelen was omgewaaid en lag nu op de stenen trog waarin ze 's zomers tomaten kweekte, en de tegels lagen bezaaid met bladeren en takken. Als het morgen niet meer regende, zou ze de rommel opruimen.

Er kwam een vliegtuig richting Heathrow over, af en toe zichtbaar tussen de wolken door. Mark zat waarschijnlijk nog in de lucht, hield ze zichzelf voor, en over een paar uur zou ze wakker worden als hij bij haar in bed kroop – en zich lam schrikken omdat ze dacht dat hij een inbreker was.

Ze draaide zich weer om naar de keuken. Nog steeds had ze af en toe een moment als dit, wanneer het tot haar doordrong hoe enorm groot dit huis was. Ze was stomverbaasd geweest toen Mark haar vertelde dat hij eind twintig was geweest toen hij het kocht. De twee huizen in dezelfde straat die waren verkocht sinds zij er was komen wonen, hadden twee miljoen opgebracht. ‘Maar dat is nu,’ had hij gezegd. ‘Ik heb het huis al twaalf jaar, en ik kocht het voor de economische boom. Bovendien was het toen een bouwval. Het was van een ouder echtpaar geweest, en die hadden er al sinds de jaren zestig niets meer aan gedaan, dus heb ik het helemaal laten opknappen – nieuwe bedrading, nieuwe keuken, nieuwe badkamers, alles.’

‘Maar toch...’

Hij had zijn schouders opgehaald. ‘Ik heb mazzel gehad. De zaken gingen goed, en de prijs was laag. Het was een goede investering.’

Ze had moeten wennen aan het idee dat dit nu haar keuken was. Ze had zich helemaal thuis gevoeld in het keukentje in haar appartement in New York, met de oorspronkelijke bakstenen muren en industriële look, maar achteraf gezien was het, eerlijk is eerlijk, een twee meter lange pijpenla geweest. Koken in die keuken was te vergelijken met zo’n spel waarbij je blokjes moet verschuiven om een plaatje te krijgen; ze had voortdurend nieuwe plekje moeten vinden voor borden en messen en planken, op het piepkleine aanrecht, het fornuis of de kruk. Deze keuken was ongeveer tien keer zo groot. Mocht ze ooit voor dertig mensen willen koken, dan kon dat hier zonder om ruimte verleggen te zitten.

Alles was groot, letterlijk álles, maar tegelijkertijd stijlvol en daardoor volstrekt niet protserig. De oorspronkelijke buitenmuur naar het steegje aan de zijkant was doorgebroken, waarmee nog eens twee meter aan de al zes meter brede keuken was toegevoegd. Het plafond was hoog, van glas boven de aanbouw voor extra licht, en de leistenen vloer had vloerverwarming. Het enorme aanrecht was van roestvrij staal, er stond een professioneel fornuis, en naast de deur naar de zitkamer pronkte een dubbele koelkast in Amerikaanse stijl.

‘Ik kon niet meer met een kleintje leven,’ had Mark gezegd. ‘De koelkast in mijn appartement in Tribeca was zo groot als een garderobekast – daardoor ben ik voorgoed verpest.’

‘Wat ben je toch een verwend mannetje.’

‘Ik kan het niet ontkennen.’ Hij had naar haar gegrijnsd, met lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken.

Er ging een golf van verlangen naar hem door haar heen, en ze boog zich weer over haar laptop om te zoeken naar nieuws over vluchten uit New York, niet alleen van JFK, maar ook van Newark en LaGuardia. Niets. Ze stelde zich aan, hield ze zichzelf voor, ze maakte zich zorgen om niets. Er was heus een simpele verklaring, en morgen zou hij weer thuis zijn. Niets aan de hand.

2

Toen Hannah wakker werd, scheen er licht langs de randen van de gordijnen. De andere kant van het bed was leeg, maar ze werd vaak alleen wakker als Mark op reis was, dus duurde het even voordat ze zich herinnerde dat hij er nu wel had horen te zijn. Steunend op een elleboog pakte ze haar BlackBerry. Geen nieuwe berichten.

Ze ging nog even liggen om na te denken, sloeg toen het dekbed open en stond op. Marks favoriete grijze kasjmieren trui hing over de stoel en die trok ze aan over haar pyjama heen. Beneden lag de post op de mat: een elektriciteitsrekening, een bankafschrift voor Mark, en direct mail van Savills om te vissen of ze plannen hadden om het huis te verkopen. Ze legde de rekening en het afschrift bij de post van de vorige dag op het tafeltje in de gang en liep naar de keuken.

Terwijl ze wachtte tot het water kookte, bekeek ze voor de zekerheid haar e-mail op de laptop, maar er was alleen spam. Ook nog steeds niets van Penrose Price, en daar was ze al een week geleden op gesprek geweest. Dat was de baan die ze echt graag wilde hebben; AVT, waar ze gisteren was geweest, kon daar niet aan tippen. Maar als ze haar per mail iets lieten weten, zouden ze dat niet op zaterdag doen, en ze zouden een echte brief sturen, zo'n soort bedrijf was het. Enfin, het was slechts een kwestie van tijd voordat de afwijzing kwam, in welke vorm dan ook, want als ze was aangenomen, zou ze het inmiddels hebben gehoord.

Ze dronk koffie en probeerde te bedenken wat ze zou gaan doen. Als Mark een nachtvlucht had genomen, zou hij nu zo ongeveer landen. Ze pakte haar telefoon en belde hem. Weer de voicemail. Deze keer sprak ze geen bericht in. Aangezien ze de vorige avond zowel een bericht had ingesproken als een mail gestuurd, wist hij wel dat ze zich afvroeg wat er aan de hand was. Opeens ergerde het haar dat hij zo onattent was – hoe moeilijk was het nou helemaal om een bericht van twintig seconden in te spreken – maar die ergernis maakte al snel plaats voor ongerustheid. Er was iets mis. Dit was niets voor hem; hij was nog nooit niet op het afgesproken tijdstip thuisgekomen zonder haar iets te laten weten.

Het was vijf voor negen, nog steeds een beetje vroeg voor een zaterdag, maar Neesha had een peuter van drie, en was waarschijnlijk al uren op. Hannah zocht haar mobiele nummer op en belde.

Marks assistente was een beeldschone vrouw, half Frans, half Indiaas, opgegroeid in Zuid-Afrika, maar ze had gestudeerd aan de London School of Economics, waar ze haar man Steven had leren kennen. Ze was zevenentwintig, en Mark liet haar sinds een tijdje haar eigen kleine projecten aansturen, uit vrees dat ze weg zou gaan als ze niet snel promotie kon maken. Pierre, haar zoontje, was ongeveer tien jaar eerder geboren dan haar plan was geweest, had ze Hannah op de zomerborrel van DataPro verteld, maar ze was nog even ambitieus. Als ze een even efficiënte projectmanager als assistente bleek te zijn, had Mark tegen haar gezegd, verwachtte hij dat ze binnen vijf jaar een leidinggevende positie binnen het team zou hebben.

De telefoon ging over. Na zes of zeven keer werd ze doorgeschakeld naar de voicemail, en hoorde ze Neesha's stem de beller vragen om een bericht in te spreken.

Hannah hoestte, haar keel voelde opeens droog. 'Hoi, Neesha,

met Hannah Reilly. Sorry dat ik je in het weekend bel, maar zou je mij even willen bellen als je dit bericht hoort?’

Ze at een paar geroosterde boterhammen terwijl ze online het nieuwsoverzicht bekeek, en ging toen naar boven om haar sportkleden aan te doen. Joggen was niet echt haar ding, maar hoewel ze moest toegeven dat ze er een hekel aan had, had ze er de laatste drie of vier maanden toch een gewoonte van gemaakt om dagelijks een eind te gaan hardlopen. Ze was zich er pijnlijk van bewust dat ze in haar situatie makkelijk depressief kon worden als ze geen structuur aanbracht in haar dagen en aan lichaamsbeweging deed. Het lag uiteraard niet aan haar leven met Mark – toen ze er met hem over had gepraat, had hij gevraagd of ze ongelukkig was met hem, en ze had hem aangekeken alsof hij gek was – maar aan het gebrek aan werk.

Hoewel ze nu bijna acht maanden getrouwd waren, was zij de eerste drie maanden na de bruiloft in New York blijven wonen. Mark was vaker op DataPro’s Amerikaanse kantoor gaan werken, en hij had overwogen om van New York zijn permanente basis te maken en alleen om de zoveel tijd naar Londen te vliegen. David, zijn nieuwe compagnon, zou het kantoor in Londen gaan bestieren. Na een maand of zo had hij het onderwerp echter minder vaak ter sprake gebracht. Hij had een martini voor haar gemaakt – zijn eigen mix van wodka met cranberryelixer – en haar verteld dat de consultants die ze hadden ingehuurd om te bekijken of de overheadkosten gestroomlijnd konden worden dringend hadden geadviseerd om het kantoor in New York te sluiten. Mark had de cijfers goed bestudeerd en was tot de conclusie gekomen dat ze gelijk hadden.

‘Weet je het zeker?’ had ze gevraagd, terwijl de moed haar in de schoenen zonk.

‘Het was hun belangrijkste aanbeveling, de enige die echt verschil kan maken voor de bedrijfskosten. Ik vind het ook niet

leuk – je weet dat een kantoor in New York altijd mijn doel is geweest – maar we kunnen de zaken in de Verenigde Staten prima vanuit Londen regelen. We hoeven hier niet permanent te zijn. Het spijt me zo, Han.’

Hij verdiende vijf keer meer dan zij, en zij was een werknemer, niet de eigenaar van een bedrijf, zoals hij. Bovendien waren ze allebei Engels en was het dus veruit de makkelijkste optie om in Londen te gaan wonen, aangezien ze daar geen gedoe hadden met verblijfsvergunningen. Haar appartement in de West Village was gehuurd, terwijl dit huis toen al van hem was. Als ze gingen samenwonen, lag het voor de hand dat zij zou verhuizen, dat vond Hannah zelf ook. Nadat ze Leon, haar vroegere baas, tevergeefs had geprobeerd over te halen om haar een filiaal in Londen te laten openen, had Hannah ontslag genomen. Nu vijf maanden geleden had ze haar spullen gepakt en naar Londen laten verschepen, en een punt gezet achter zeven jaar wonen en werken in New York. Totdat ze Mark had leren kennen, had ze gedacht dat ze voorgoed in de States zou blijven.

Het was belangrijk voor haar om met Mark samen te zijn, maar los daarvan was ze verbaasd dat ze het zo fijn vond om terug te zijn in Londen. Ook voordat ze hem leerde kennen was ze regelmatig teruggegaan om haar broer en haar ouders te zien en contact te houden met vrienden. Na twee of drie jaar begon ze zich echter steeds meer een toerist te voelen, iemand die alle leuke dingen bezocht – restaurants, galleries, nieuwe bars waar haar vrienden haar mee naartoe namen – maar geen echte band meer had met de stad, althans niet op een dagelijkse basis.

Dat gevoel was nu bijna verdampt, en het was heerlijk om een aantal van de Britse tradities die ze vroeger had gemist weer mee te maken. De week daarvoor waren Mark en zij naar Bishops Park gelopen om naar het vuurwerk op Bonfire Night te kijken. Hoe indrukwekkend Macy’s jaarlijkse vuurwerk op 4 juli ook was, voor haar had het niet dezelfde emotionele lading. De her-

inneringen aan vroeger ontbraken, herinneringen aan alle keren dat Tom en zij als kinderen met hun ouders naar het vuurwerk waren gaan kijken, allebei met een *toffee apple* in de hand. Het hoogtepunt vormde het aansteken van het enorme vreugdevuur dat in de weken ervoor van allerlei afvalhout was opgebouwd tot een stapel van wel vijf of zes meter hoog. Bishops Park was natuurlijk niet hetzelfde – er was bijvoorbeeld geen vreugdevuur vanwege brandgevaar – maar vochtig gras in november rook hier net zo als in Worcestershire, en ze had ervan genoten om naar de Theems te kijken, het donkere, stromende water langs de rand van het park, dat met elke knal de felle kleuren blauw, groen en rood van het vuurwerk reflecteerde.

Beneden in de gang ging ze op de onderste tree van de trap zitten om haar sportschoenen aan te doen. Ze trok de deur achter zich dicht en stak de sleutel in een zakje met een rits. De lage heg voor het huis was nat van de regen van de afgelopen nacht, en in een prachtig spinnenweb in het hek flonkerden regendruppels als glazen kralen. Ze deed het hek voorzichtig open om het niet te beschadigen.

Ze liep met lange passen door Quarrendon Street om haar spieren te stretchen. Langzamerhand leerde ze de burens een beetje kennen, althans van gezicht, en ze knikte naar de man van nummer 23 die net aan kwam lopen met de *Telegraph* onder zijn arm en een zakje waar waarschijnlijk croissants in zaten. Met zijn vragende uitdrukking en grijze haar dat over de fluwelen kraag van zijn camel jas viel, deed hij haar aan de acteur Bill Nighy denken. Hij was typerend voor de bewoners van deze straat: rijke jonge ouders die hun kinderen, in onberispelijke uniformen en strooien hoedjes, elke ochtend naar de nabijgelegen particuliere lagere school brachten, of goed geconserveerde oudere echtparen.

Het was een beetje vreemd dat een jonge vrijgezel van in de twintig hier een huis had gekocht, want er waren veel hippere

wijken dan Fulham. Mark had een of andere grote, gerenoveerde loft in de Docklands of East End kunnen kopen, met veel glas en chroom en grote leren banken, maar in plaats daarvan had hij voor een traditionele victoriaanse gezinswoning gekozen, weliswaar een duur huis, maar niet trendy. Dat waardeerde ze enorm.

Ze stak New King's Road over en begon rustig te joggen over de stoep. De bomen voor de bruidstaartachtige Regency-huizen drupten, en de drijfnatte herfstbladeren kleefden in een homogene laag aan de grond.

Hannah had geweten dat het lastig zou zijn om een nieuwe baan te vinden, vooral een zoals ze in New York had gehad, maar ze had totaal onderschat hóé lastig. Ze had gedacht dat ze dankzij haar ervaring in Amerika en de spraakmakende reclamecampagnes die ze had bedacht – die het bovendien aan beide zijden van de Atlantische Oceaan goed hadden gedaan – binnen drie of vier maanden werk zou kunnen vinden, ondanks de economische crisis.

‘De beste kandidaten worden altijd aangenomen,’ had Mark gezegd, de eerste keer dat ze het erover hadden gehad. ‘Misschien duurt het even voordat je iets vindt wat je echt graag wilt doen, maar je hoeft niet bang te zijn dat je geen werk zult vinden. Er zijn genoeg mensen die je aan willen nemen, sterker nog, ze zullen om je vechten.’

Alleen was dat niet zo. Het duurde nu al vijf maanden, en hoewel ze drie keer de laatste ronde van een sollicitatieprocedure had bereikt, was haar niet één keer een baan aangeboden. In het begin, toen ze nog het volste vertrouwen had, had ze alleen gesolliciteerd naar banen op hetzelfde niveau als die bij Leon, maar na drie maanden, toen vier, was ze minder veeleisend geworden. Het was natuurlijk logisch dat het niet lukte – de recessie, banen waren schaars, misschien was het arrogant van haar geweest om te denken dat ze meteen weer een topbaan zou vinden, terwijl ze zich bij Leon ook had moeten opwerken – maar toen ze de

mindere baantjes ook niet kreeg, was ze zich gaan afvragen of het misschien aan haar lag.

Afgelopen zondag hadden ze erover gepraat toen ze een wandeling maakten door Richmond Park. Hij had haar hand onder zijn arm getrokken, lekker warm tegen de dikke blauwe wol van zijn jas. Ze liepen zo dicht tegen elkaar aan dat de wolkjes van hun adem in elkaar overliefen. Hoewel het pas begin november was, had het de nacht ervoor flink gevoren, en de rijp knerpte onder hun schoenen. Marks oren, die gedeeltelijk onder zijn wollen muts uitstaken, waren roze.

‘Nee, het is gewoon de recessie,’ had hij gezegd. ‘Je weet dat je goed bent, en op een dag vind je heus de juiste baan. Je moet gewoon geduld hebben; je wacht en wacht totdat je denkt dat je er niet meer tegen kunt, en als je denkt dat je zult ontploffen of van een klif zult springen, dán gebeurt het eindelijk.’

‘Wat weet jij nou van kliffen, Mister Tycoon op z’n vijftwintigste?’ Ze had hem een por gegeven met haar elleboog, maar ze wist dat hij gelijk had, dat ze geduld moest hebben. Na de universiteit had ze geluk gehad – ‘Geluk had er niets mee te maken,’ zei Mark altijd – en een van de weinige stageplaatsen bij J. Walter Thompson gekregen, maar daarna had ze een jaar bij een kleiner bureau gewerkt en daar was ze gek geworden van verveling. Ze kon geen campagne voor hondenvoer meer zien en had de oversteek naar New York gemaakt. De baan voor Leon was haar redding geweest, maar nu zat ze weer in dezelfde situatie. Nee, erger nog, want destijds had ze tenminste werk gehad, al maakte ze reclame voor paardenvlees. Nu was ze zich er met elke week die verstreek van bewust dat de kloof tussen haar en een betaalde baan steeds groter werd, en de relevantie van haar laatste campagnes steeds kleiner. Haar waarde devalueerde.

Hannahs ademhaling versnelde tegen de tijd dat ze Eel Brook Common naderde en tempo had gemaakt. Ze glipte door het hek het park binnen. Het gras was modderig en dat maakte het jog-

gen zwaar, maar ze moest van zichzelf de lange kant van de rechthoek helemaal doen, en weer terug, en ze pufte pas uit in het speeltuintje. Ze werd steeds beter, al zou ze nooit een goede hardloper worden, zoals de mensen die nu langskwamen in een tempo dat twee keer hoger lag dan het hare, terwijl hun ademhaling nauwelijks hoorbaar was. Ze was fit maar had niet de juiste lichaamsbouw voor deze tak van sport; dat was tenminste haar theorie. Mark vond dat ze naar een sportschool moest gaan, maar het stuitte haar tegen de borst om voor tachtig pond per maand een abonnement te nemen terwijl ze geen werk had. Hij had erom gelachen en voor de zoveelste keer gezegd dat ze getrouwd waren en dat zijn geld nu net zo goed haar geld was. Toch kon ze het niet.

Ze ritste haar zak open en pakte haar telefoon om te zien of ze een oproep had gemist. Niets. Het was tien voor halfelf. Gezien het tijdsverschil van vijf uur en het feit dat het zaterdag was, moest ze nog uren wachten voordat ze een van hun vrienden in New York kon bellen om te vragen of die iets van hem hadden gehoord. Vanaf halftwee kon ze pas bellen, eerder niet. Ze stopte de telefoon terug in haar zak en stretchte haar armen achter haar hoofd, voelde de spanning in haar nek en haar schouderspieren. Een paar meter bij haar vandaan stak een dikke zwarte labrador zijn snoet in een half leeggegeten zakje chips, totdat zijn baasje hem op strenge toon riep.

Het was koud, en ze kwam weer in beweging. Door de week gaf lichaamsbeweging haar het gevoel dat ze een doel had in het leven, of in elk geval iets te doen. Elke dag zat ze urenlang aan haar laptop om de vakpers te lezen, op de hoogte te blijven van nieuwe reclamecampagnes en haar contacten te mailen met de vraag of iemand iets over nieuwe vacatures had gehoord, maar als haar aandacht langer dan een paar minuten verslapte, kreeg ze het gevoel dat de dag een lange, uitzichtloze helling van uren was, waar ze makkelijk vanaf kon glijden zonder dat iets of iemand

haar tegenhield. Zo zou het vandaag ook gaan, als ze niet op-paste. In het weekend mocht ze van zichzelf niet naar werk zoeken omdat ze vond dat er verschil moest zijn met de werkweek, hoe kunstmatig ook, maar vandaag moest ze een bezigheid zien te vinden, anders zou ze gek worden van de zorgen.

Nadat ze nog een keer een inspannend rondje door het park had gedaan ging ze terug naar huis. Nogmaals checkte ze haar telefoon en laptop voordat ze ging douchen. Mark had tegelijk met de keuken een nieuwe badkamer laten installeren, geen grote, al was het zonder enige twijfel de meest luxueuze die ze ooit in een woonhuis had gezien. De douche, het bad en de twee wastafels waren strak en wit, en contrasteerden met de grijze vloer-tegels en het donkere, bijna zwarte hout waarvan ze de naam was vergeten. Was het wengé? Ze wist het niet meer. Er stonden drie prachtige orchideeën, en in combinatie met de dikke handdoeken die elke keer als nieuw uit de droger kwamen, zou het een hotelbadkamer kunnen zijn. Deze onpersoonlijke sfeer had Mark voorkomen door de oorspronkelijke balken en het victoriaanse glas-in-lood van het raam te behouden, met een stijlvolle ruimte als resultaat.

Terwijl ze haar haren droogde met een handdoek, ging haar telefoon, die op het kastje in de slaapkamer lag. Toen ze zich bukte om op te nemen, keek ze op de wekker naast het bed. Elf uur, te vroeg als hij nog in New York was. Waarschijnlijk was het Neesha.

‘Hannah?’

Mark. Er ging een golf van intense opluchting door haar heen. ‘Je leeft nog,’ zei ze terwijl ze uitademde. ‘Godzijdank. Ik begon me al af te vragen of je instructies voor je begrafenis had achtergelaten.’ Met de telefoon aan haar oor liep ze naar het bed en ze ging zitten. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Het spijt me heel erg dat ik gisteravond niet heb gebeld. Het was een ramp, eerlijk waar, Han, wat een farce. Om te beginnen

zat de man met wie ik een afspraak had vast in het verkeer en kwam hij drie kwartier te laat. Ik had de vlucht eigenlijk al gemist voordat de bespreking begon. Maar goed, het heeft zes maanden geduurd voordat ik eindelijk een afspraak met hem had, ik kon het niet laten schieten. Uiteindelijk hebben we tot halftien aan het ontbijt gezeten. Toen heb ik meteen een taxi genomen naar het vliegveld, maar uiteraard stonden er eindeloze files, dus toen ik er eindelijk was zaten alle vluchten tjokvol. Ik ben het tot drie uur blijven proberen, voor het geval er toch ergens een stoel beschikbaar kwam, en toen heb ik de handdoek in de ring gegooid en ben ik teruggegaan naar de city.’

‘Waarom heb je me niet gebeld?’

‘Ik wilde je bellen vanuit de taxi, alleen belde David toen met een probleem. Het duurde eeuwen om het op te lossen, en het leek me sowieso beter om je pas te bellen als ik wist welke vlucht ik zou nemen. Op JFK wilde ik mijn telefoon pakken, en ik besepte dat ik hem in de taxi had laten liggen. Ik wist het nummer van de taxi natuurlijk niet, dus krijg dan je telefoon maar eens terug. Alles weg, nummers, contacten, foto’s, de hele handel.’

‘Wat een sof.’ Met een punt van de handdoek veegde ze een straaltje water weg dat uit haar nek over haar rug liep. Intussen had ze zwaar de pest in. Ze was in een zware storm naar Heathrow gereden en daar had ze twee uur gezeten, voor niks. Bovendien had ze zich de meest vreselijke vliegtuigrampen ingebeeld. ‘Waarom heb je me dan niet uit een telefooncel gebeld?’ vroeg ze met nauwelijks verholten ergernis.

‘Ik vind het gênant om het toe te geven,’ zei hij schaapachtig, ‘maar ik ken je nummer niet uit mijn hoofd. Ik ben echt volkomen hulpeloos zonder mijn telefoon.’

Ze dacht erover na. Eigenlijk kende ze zijn nummer ook niet uit haar hoofd, behalve de laatste drie cijfers. Als een nummer eenmaal in haar BlackBerry stond, was het niet nodig om het te onthouden. ‘Je had toch kunnen mailen?’